

— Хе-о! — извикваше Стоянчо, но ехото се губеше въ морето отъ снѣгъ.

Той наближи хижата. Надежда изпълваше душата му, че скоро ще бжде при топлата печка, за да сгрѣе премръзналитѣ си ржце. Но ето, пжтѣтъ отведнажъ се свърши. При последния заслонѣ, голѣма снѣжна прѣспа бѣше го задрѣстила и минаването бѣше почти невъз-

можно. Стоянчо дори не помисли за връщане. Пое сили и се спусна да прѣгази прѣспата, но почувствува, че подъ краката му е дълбока падина пълна съ снѣгъ. Потъна до раменетѣ и спрѣ. Ами сега? Поиска да се измъкне назадъ, не можа. Остана на мѣстото си като спънатъ въ окови. Какво да прави! Освободи едната си рж-

ка, подири въ пазвата си, извади своята туристическа свирка и я наду. Остъръ и тревоженъ сигналъ процѣпи бѣлата планинска тишина. Той повтори сигнала още по-силно.

Въ тоя мигъ Рѣзко, който още бдѣше предъ хижата, се затече къмъ звука на свирката. Намѣри Стоянча цѣлъ затѣналъ въ снѣга, върна се отново, изправи се предъ вратата, заудря я съ крака, като лаеше тревожно.

Бай Христо отвори и гласно запита:

— Какво има, Рѣзко?

Кучето взе да лае още по-силно. Въ погледа му се четѣше безгранично безпокойство и тревога. То заскача, обърна се нѣколко пжти, като да викаше пазача и стремително се спусна къмъ пжтя.

Бай Христо разбра какво искаше да каже кучето. Пригответи се бързо, грабна вжжетото и тръгна подиръ кучето.

И скоро Рѣзко, пазачѣтъ и туриститѣ бѣха при Стоянча. Тѣ извлѣкоха и спасиха отъ дълбоката снѣжна прѣспа, момчето.

Ив. Карановски